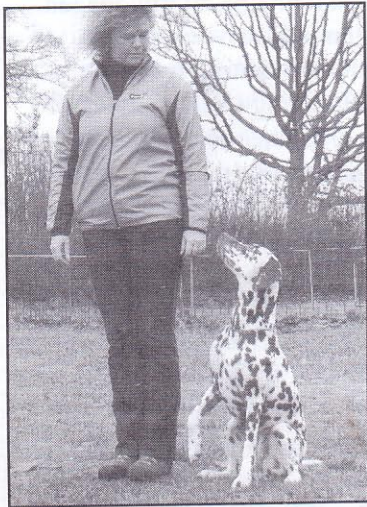

ja när man har en dalmatiner som inte är matglad (det finns i varje fall en sådan). Av någon mycket konstig anledning hade hon glömt allt det hon tidigare hade lärt sig – har ni varit med om det någon gång?

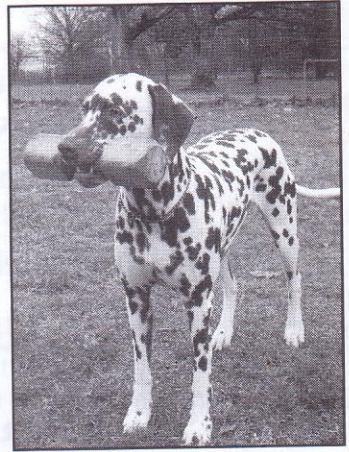
Här gällde det att få goda råd, och det fick vi! "Hon skojar med dig" säger Janne, "Ställ krav. Det hon kan ska hon göra när du ber om det". "Och ge massor av beröm när hon gör rätt", säger Anette. Tack vare Anettes och Jannes långa erfarenhet av många olika hundar visste de råd, vi hade kommit rätt. Tre månader efter första träningen startade vi vår första Lydnadsklass I och fick ett 3:e pris. Nu var vi sporrade till fortsatt träning, vi som egentligen inte hade tänkt tävla. I februari förra året fick vi vårt LPI och i oktober vårt LPII. Ett LPII och en tredjeplats på hemmaplan tillsammans med alla brukshundar. Då var vi stolta, jag, dalmatinern och så husse förstås.

Bakom framgångarna på lydnadsplanen finns åtskilliga timmars målmedveten träning. Träning för instruktörerna Anette och Janne, våra träningskompisar och så all den tid vi tränar själva. Vad jag har fått med mig i bagaget så här långt vad gäller träning och tävling är att själv ha en dalmatiners envishet, en dalmatiners sinne för skoj och bus, ett brinnande intresse och en eller två duktiga instruktörer.

Hur blir en lydnadsdalmatiner efter all träning, kanske någon undrar? I varje fall den här dalmatinern är till vardags fortfarande lika busig och full av upptåg. Skillnaden är att hon tyck-

er att husse och matte är roligare än andra hundar och till och med kaniner, är hon med oss händer det alltid någonting. På träning och tävling är hon så angelägen om att vara till lags och

få beröm att hon ibland till och med gör momenten i förväg. Kanske inte så bra men visst är hon duktig. Genom att ha en bra balans mellan krav och beröm har vi motiverat Sosso att lära sig nya moment. Att träna ska ju vara roligt, både för hund och förare - och som hundtränare får man faktiskt vara hur skojigt galen som helst.

Nu är det ju så att matte Susanne och husse Kalle får dela på Sosso. Matte är den som står för den huvudsakliga träningen och för tävlandet. Husse är den som Sosso hittar på bus med och som hon springer tillsammans med antingen till fots (husses) eller till cykel (också husses), nog så viktigt. När det har kört ihop sig med träningen är husse alldeles utmärkt att låna in för t.ex. busapportering, bushopp eller businkallning. Ibland när vi har försökt att få ett ännu bättre resultat i ett moment har det hänt att Sosso's hjärna har blivit alldeles nollställd och då är det perfekt att busa igång den igen. Eller t.ex. för att övertyga Sosso om att metallapporten går att bita i även om det är kallt ute – tänk vad lite skoj kan göra.

Sosso är vår första hund och jag skulle bli förvånad om det inte kommer fler dalmatiner hem till oss någon vacker dag...

Men först kommer det att bli mer träning och tävling med Sosso. Och under våren står start i lydnadsklass 3 och appellen på programmet.